

Το Game of Thrones και το τέλος της μαρξιστικής θεωρίας

του Sam Criss (μετάφραση: Barikat)

Η μαρξιστική θεωρία, όπως θα έπρεπε να είναι αυτονόητο, δεν είναι ένα αστείο, μια διασκεδαστική τεχνική που μπορεί να εφαρμοστεί σε οποιοδήποτε καθημερινό φαινόμενο, αποκύημα της φαντασίας του οποιουδήποτε.

Τελευταία, έχει παρατηρηθεί ένας ανησυχητικός πολλαπλασιασμός μιας τέτοιου είδους προχειρότητας: εφημερίδες εκδίδουν μαρξιστικές θεωρίες για πενσιλ φούστες, μαρξιστικές αναγνώσεις του καινούριου άλμπουμ της Taylor Swift, μαρξιστικές εξηγήσεις του γιατί οι άνδρες έχουν ρώγες. Ιδρύματα που δεν θα μπορούσαν ποτέ να φανταστούν ότι θα τύπωναν κείμενα μαρξιστικής κριτικής για το τραπεζικό σύστημα, φερ' ειπείν, ευχαρίστως αφήνουν τα δημιουργήματα του Karl να ασκήσουν κριτική στα όνειρά μας.

Στο πιο πρόσφατο παράδειγμα, ο Guardian έφερε στην επιφάνεια τον Paul Mason, τον οικονομικό συντάκτη του Channel 4 News, για να δώσει μια ιστορική υλιστική πρόβλεψη των επόμενων σεζόν της σειράς Game of Thrones.

Όχι ότι υπάρχει κάτι κακό σε αυτό, αλλά, αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να θυμούνται ότι ο Μαρξισμός είναι δίκικο μαχαίρι: είναι η θεωρητική προσέγγιση που όχι μόνο καταφέρνει να κατανοήσει τις καπιταλιστικές σχέσεις, αλλά προτείνει και την κατάργηση αυτών των σχέσεων.

Με άλλα λόγια, είναι το μόνο αστείο που έχει πραγματικά πλάκα. Ο Μαρξισμός αντιλαμβάνεται την άψογα συγχρονισμένη λογική όλων των σύγχρονων κοινωνιών, αναγνωρίζει την απόλυτη αναγκαιότητα κάθε στοιχείου και μετά χαρακτηρίζει το όλο θέμα ως τρελό και χαζό. Εν τέλει, αποκαλύπτει ότι ο λογικός κόσμος στον οποίο ζούμε αυτήν τη στιγμή είναι στην πραγματικότητα ένας φανταστικός κόσμος, γεμάτος μυθικά πλάσματα, τόσο παράλογος όσο ο,τιδήποτε μέσα στις πιο τραβηγμένες μυθοπλασίες.

Το κείμενο του Mason: "Can Marxist theory predict the end of 'Game of Thrones'?" παρανοεί και την φαντασία και τον Μαρξισμό, κυρίως επειδή αποτυγχάνει να κατανοήσει αυτό το σημαντικό σημείο. Μέρος αυτής της αποτυχίας του σχετίζεται επίσης και με την υπερβολική του φιλοδοξία- μέσα σε ένα κείμενο μικρής έκτασης, ο Mason προσπαθεί να προβλέψει την μελλοντική υπόθεση του Game of Thrones, να εξηγήσει την πτώση της φεουδαρχίας και την άνοδο του καπιταλισμού και τέλος, να εξηγήσει γιατί οι άνθρωποι που ζουν σε καπιταλιστικές κοινωνίες απολαμβάνουν τις φανταστικές ιστορίες που τοποθετούνται μέσα στην παρακμή του μεσαίωνα.

Καθένα από αυτά τα σημεία ξεχωριστά θα μπορούσε άνετα να δώσει ικανοποιητικό υλικό για ένα ολόκληρο βιβλίο, μπερδεμένα όμως μέσα σε κάτι παραπάνω από χίλιες λέξεις, καταλήγουν, σχεδόν ασυνάρτητα, να συγκρούονται μεταξύ τους. (Βέβαια, με δεδομένο το μπέρδεμα που έχει δημιουργήσει και στις τρεις ιδέες, η συγκεκριμένη απάντηση θα πρέπει αναγκαστικά να κάνει το ίδιο πράγμα).

Το κεντρικό επιχείρημα του Mason είναι ότι το χρέος και ο αφανισμός που υπέστη το Westeros κατά τη διάρκεια του Πολέμου των Πέντε Βασιλείων, δίνει μια φανταστική αναλογία με την κρίση του ύστερου Μεσαίωνα της δικής μας ιστορίας (όπως, αρκετά

συγκεχυμένα, και με την τωρινή κρίση στην ευρωζώνη). Το βασίλειο είναι έτοιμο για μια αστική επανάσταση – «Το Westeros χρειάζεται καπιταλιστές», όπως το διατυπώνει- αλλά, λόγω των περιορισμών του είδους της υψηλής φαντασίας, αυτό δεν μπορεί ποτέ να συμβεί. Το κοινωνικό σύστημα αυτών των μυθιστορημάτων μπορεί να παρακμάζει, αλλά ποτέ στην ουσία δεν καταρρέει. Αντίθετα, αυτή η φανταστική φεουδαρχία θα ξεπεράσει την κρίση της, βρίσκοντας καινούριες χώρες και πόρους πέρα από την Sunset Sea, στη Δύση.

Το επιχείρημα αυτό είναι ξεδιάντροπα ανεύθυνο και ούτε κατά διάνοια μαρξιστικό. Ξεχάστε τους καπιταλιστές: μια Λαϊκή Δημοκρατία του Westeros είναι δυνατή και επικείμενη- αλλά πολύ πιθανό να είναι άγνωστη και πολύ πιο φανταστική από όσο θα ήθελαν να παραδεχθούν μερικοί από εμάς.

Ξεκινώντας με το τι, στερεοτυπικά ενίοτε, αναφέρεται ως ο πραγματικός κόσμος, παρατίθεται η αιτιολόγηση της κρίσης της πραγματικής φεουδαρχίας, όπως διατυπώθηκε από τον Mason:

«Τα τεράστια χρέη που είχαν συσσωρευτεί σε ένα διεφθαρμένο σύστημα πατρωνίας, του οποίου οι πραγματικές πηγές του πλούτου είχαν στερέψει, ήταν αυτά που στο τέλος κατέστρεψαν αυτό το ίδιο το σύστημα... Τελικά η δύναμη του εμπορίου άρχισε να συμπιέζει την εξουσία των βασιλιάδων. Και η φεουδαρχία έδωσε τελικά τη θέση της σε ένα άλλο σύστημα, τον καπιταλισμό, που βασίζεται σε εμπόρους, τραπεζίτες, αποικιοκρατική λεηλασία και δουλεμπόριο.»

Ίσως να έχετε την αίσθηση ότι κάτι λείπει από αυτόν τον συλλογισμό. Οι παλιές μοναρχικές δυνάμεις βρέθηκαν με ένα αυξανόμενο φορτίο χρέους που απειλεί την κοινωνική σταθερότητα. Έτσι, αναλαμβάνουν δράση οι τραπεζίτες, μετατρέποντας το σύστημα της φεουδαρχίας σε αυτό του καπιταλισμού. Μόνο που, σε ένα σύστημα πατρωνίας, όσο διεφθαρμένο και αν είναι, δεν θα έπρεπε καν να υπάρχει κυρίαρχο χρέος.

Αυτό που περιγράφει ο Mason δεν είναι μια φεουδαρχική, αλλά μια καπιταλιστική κρίση. Όργανα της διεθνούς καπιταλιστικής οικονομίας δεν υπήρχαν στις απαρχές της μεσαιωνικής περιόδου, υπήρχαν όμως μέχρι η φεουδαρχία να φτάσει στο σημείο να αφήσει την τελευταία της πνοή. Κάτι άλλο συνέβη, κάτι που έβαλε τους σπόρους για να ανθίσει η χρηματιστικοποιημένη παγκόσμια αυτοκρατορία.

Αυτό που είναι εντυπωσιακό, είναι ότι, κάτι που αυτοπροσδιορίζεται ως μια ιστορική υλιστική ανάλυση, δεν περιλαμβάνει καμία αναφορά στην ταξική πάλη. Η πραγματική κρίση της φεουδαρχίας μικρή σχέση είχε με την διαφθορά και την αριστοκρατική σπατάλη, ενώ αντίθετα, σχετιζόταν άμεσα με την συλλογική δράση από μέρους των μαζών του μόχθου.

Μετά τον αποδεκατισμό του πληθυσμού της Ευρώπης από την πανούκλα, το εργατικό δυναμικό μπορούσε ξαφνικά να βρει μια αξιοπρεπή τιμή και την αυτοπεποίθηση να εξεγερθεί, όταν απειλούνταν. Οι εξεγέρσεις των αγροτών ήταν σχεδόν αδιάκοπες κατά τη διάρκεια της περιόδου του Ύστερου Μεσαίωνα- η Γερμανία μονάχα αντιμετώπισε πάνω από εξήντα περιόδους μαζικής αναταραχής μεταξύ του 1336 και 1525.

Συχνά, οι αγρότες έπαιρναν αυτό που ήθελαν: υψηλές απολαβές, δικαιώματα στη δημόσια γη και ελεύθερο χρόνο. Ως αποτέλεσμα, η κυβερνώσα τάξη δυσκολευόταν όλο και περισσότερο να αποσπάσει τα πλεονάσματα που χρειάζονταν για να συνεχίσει να λειτουργεί το σύστημα και, εν τέλει, βρήκε διέξοδο στην εμπορευματοποίηση, την

ιδιωτικοποίηση και στην πρωταρχική συσσώρευση.

Η στιγμή της πραγματικής πτώσης της φεουδαρχίας, ήταν στην πραγματικότητα μια απίστευτη ευκαιρία που καταπνίχθηκε βάνουσα. Ο Mason δεν φαίνεται να αναγνωρίζει κάτι τέτοιο. Αντίθετα, συνδέει την ύστερη μεσαιωνική κρίση με την έννοια αυτού που στην θεωρία της λογοτεχνίας είναι γνωστό ως “thinning” (=αραίωση, αποψίλωση). Όπως εξηγεί:

«Στη σύγχρονη φανταστική μυθιστοριογραφία, υπάρχει πάντα μια κρίση του συστήματος: τόσο στην οικονομική τάξη όσο και στις «αύρες» της εξουσίας – της μαγείας- που απορρέει από αυτή. Υπάρχει, στη θεωρία της λογοτεχνίας, ακόμη και ένας τεχνικός όρος για αυτό το κρίσιμο σημείο: ο όρος «thinning» (= αραίωση ή αποψίλωση). Στην Εγκυκλοπαίδεια της Φαντασίας, μάλιστα που έχουν φτιάξει οι John Clute και John Grant ορίζουν ως thinning, «τη συνεχή απειλή της παρακμής», της αποδυνάμωσης του υπάρχοντος status, που συνοδεύεται από ένα διάχυτο πένθος και την αίσθηση της αδικίας στον κόσμο.»

Όμως, η αφηγηματική σύμβαση προϋποθέτει αυτό το “thinning” να είναι συνεχές και εκτεταμένο. Οι φανταστικοί κόσμοι επιτρέπεται να έχουν δράκους και μάγισσες, ποτέ όμως πραγματική εξέλιξη:

«Το Westeros χρειάζεται καπιταλιστές.... Αλλά αυτό δεν μπορεί να συμβεί στον δευτερεύοντα κόσμο της φανταστικής μυθιστοριογραφίας. Η διαδικασία του thinning δεν επιτρέπεται ποτέ να σταματήσει. Πρέπει να είναι αδιάκοπη για να δουλέψει η έννοια του δράματος.»

Οι εξεγερμένοι αγρότες και το όνειρό τους για μια νέα γη, μια Νέα Ιερουσαλήμ αναλαμβάνουν πλήρως δράση- η Brotherhood Without Banners (Αδελφότητα χωρίς Λάβαρα) κυνηγά στην ύπαιθρο, αποτελούμενη από παθιασμένους κομμουνιστές και γεμάτους μονοθεϊστικό ζήλο. Και οι καπιταλιστές που ονειρεύεται ο Mason, «ντυμένοι στα μαύρα, με λευκά δαντελένια κολάρα και μια αποστροφή προς το σεξ και το ποτό», είναι ήδη εδώ.

Είναι οι άνθρωποι της Σιδηράς Τράπεζας του Braavos: στην τελευταία σεζόν, αποκαλύπτεται ότι εκείνοι είναι πίσω από την χρηματοδότηση της κρυφής χρεωκοπίας των Lannister, εκείνοι που γλιτώνουν τον Stannis μετά από ένα σερί αποτυχιών και εσωτερικών σχισμάτων. Και είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι, το Braavos, αυτή η πόλη των σκλάβων που δραπέτευσαν, δεν έχει την προσοχή του στραμμένη στην πορεία της Daenerys, μακριά στην ακτή Essosi.

Όταν οι κάτοικοι του Braavos χαιρετίζουν ο ένας τον άλλον, ο ένας λέει valar morghulis και ο άλλος valar doeharis. Όλοι οι άνθρωποι πρέπει να πεθάνουν, όλοι οι άνθρωποι πρέπει να υπηρετούν- το μότο του στυγνού καπιταλισμού. Δεν ενδιαφέρονται για νομιμότητα, την πρωτοτοκία ή το θείο δικαίωμα των βασιλιάδων. Ενδιαφέρονται για τα νούμερα στα βιβλία τους. Ακόμα και αν πρέπει να αναδομήσουν ολόκληρη την οικονομία του Westeros για να μπορέσουν να πάρουν πίσω τα χρήματά τους, θα το κάνουν. Ένα βασίλειο ρημαγμένο από μία πολεμική αναμέτρηση, είναι κατάλληλο για πρωταρχική συσσώρευση. Η ανάδειξη του φανταστικού καπιταλισμού είναι ήδη σε εξέλιξη.

Ωστόσο, για να δούμε λίγο τα πράγματα και πιο ουσιαστικά, ο Mason φαίνεται να παρερμηνεύει και την πραγματική σημασία του “thinning”. Από την ίδια την Εγκυκλοπαίδεια της Φαντασίας:

«Ο Δευτερεύων Κόσμος βρίσκεται σε μια σχεδόν συνεχόμενη απειλή αποδυνάμωσης, μια απειλή που συχνά συνοδεύεται από πένθος και/ή από μία αίσθηση ανησυχίας. Στην δομικά ολοκληρωμένη φανταστική μυθιστοριογραφία, μπορούμε να δούμε το “thinning” ως μια υποβάθμιση της υγιούς Γης σε μια παρωδία του εαυτού της και, τον παράγοντα που προκάλεσε το “thinning”- ουσιαστικά, σε κάποιες περιπτώσεις, τον Άρχοντα του Σκότους- να τον δούμε ως κάποιον που από ζήλεια επιβάλλει την καταστροφή στην Γη.»

Το “thinning” δεν είναι ένα ζήτημα καλλιέργειας χωραφιών ή της ποσότητας χρυσού στα εμπορικά πλοία στο Lannisport. Δεν είναι κάτι για το οποίο ένας υπεύθυνος επί των οικονομικών των τηλεοπτικών σταθμών, θα μπορούσε να συμπληρώσει μια αναφορά («Η κακοήθεια του Άρχοντα του Σκότους ανήλθε σε ύψη πρωτόγνωρα τα τελευταία έξι χρόνια με το κλείσιμο του χρηματιστηρίου χθες....»). Είναι ένα απαραίτητο λογοτεχνικό φαινόμενο, η κατάρρευση του φαντασιακού και η μετάβασή του στη συμβολική πραγματικότητα.

Η Μέση Γη του J. R. R. Tolkien, υποτίθεται ότι είναι ένας αυτόνομος φανταστικός κόσμος- αλλά την ίδια στιγμή, είναι ο δικός μας κόσμος, στην δική μας μακρινή ιστορία. Το “thinning” είναι μια διαδικασία απογύμνωσης, ο αργός θάνατος της μαγείας και του μυστηρίου: μετά την ήττα του Sauron, τα ξωτικά και οι μάγοι αφήνουν την Μέση Γη για τις Undying Lands, και το σκηνικό είναι έτοιμο για την Age of Men στην οποία ακόμα ζούμε όλοι.

Αυτή η διαδικασία δεν είναι πολύ διαφορετική από την ανάδειξη του εργαλειακού λόγου, με τις καπιταλιστικές επαναστάσεις, τη βιομηχανική εκκαθάριση των τεράτων και των πνευμάτων. Η διαδικασία του “thinning” ενσωματώνει τον κόσμο που ξέρουμε μέσα σε αυτόν της φαντασίας, αποφεύγοντας να τραβήξει μια αυστηρή γραμμή μεταξύ της πραγματικότητας και της φαντασίας. Αποκαλύπτει ότι η πραγματικότητά μας, αυτή που τόσο απερίσκεπτα έχουμε αποδεχθεί, είναι κάτι που υπάρχει με βάση τα κείμενα και είναι απαραίτητα μυθιστορηματική, όσο η Mordor και το Shire.

Αυτό που συμβαίνει με το Game of Thrones, είναι κάτι πολύ διαφορετικό. Στην αρχή, είναι απλά ένα ιστορικό δράμα σε μια άγνωστη σε εμάς γεωγραφική περιοχή. Το στοιχείο του υπερφυσικού υπαινίσσεται, αλλά οι περισσότεροι χαρακτήρες δείχνουν να κρατούν μια στάση Διαφωτιστικού σκεπτικισμού. Υπάρχουν κρανία δράκων στις υπόγειες κρύπτες του King’s Landing, αλλά είναι μόνο κόκκαλα, απομεινάρια μιας εποχής πριν απογυμνωθεί εντελώς από τη διαδικασία του thinning και καταλήξει σε ένα απλό παιχνίδι εξουσίας.

Ύστερα, συμβαίνει το αδιανόητο: η μαγεία αρχίζει να εμφανίζεται ξανά. Με την αρχή της καινούριας σεζόν, είδαμε δράκους και δαίμονες, ακέφαλους άνδρες και θεούς της φωτιάς, ξωτικόμορφα πλάσματα ανάμεσα στα δέντρα, μέσα στα δάση και στρατιές αθανάτων. Δεν είναι η παρακμή της ίδιας της γης η αιτία για την κοινωνική κατάρρευση, αλλά μάλλον τα παρηγορητικά μας ψέματα για μια λογική κοινωνία, που σαπίζουν.

Τα φανταστικά στοιχεία του δευτερεύοντος κόσμου είναι πιο ισχυρά από ποτέ και υπάρχει μια συνεχής διαδικασία συμπύκνωσης. Τη στιγμή εκείνη που οι δυνάμεις της οικονομίας φαντάζουν έτοιμες να μετατρέψουν το Σιδηρούν Θρόνο σε μια χορηγούμενη τουριστική ατραξιόν και να φυτέψουν σκοτεινούς, σατανικούς μύλους ανάμεσα στα ιερά δάση του παλιού Βορρά, όλες οι αρχαίες υπερφυσικές δυνάμεις ήρθαν, γρυλίζοντας, στη ζωή.

Προς το τέλος της τέταρτης σεζόν, η Σιδηρά Τράπεζα προσφέρει στον Stannis μια μεγάλη αποζημίωση. Εκείνος, αντί να την χρησιμοποιήσει για να πραγματοποιήσει μια επέμβαση στο King’s Landing, πηγαίνει στο Τείχος για να υπερασπιστεί το βασίλειο των ανθρώπων

ενάντια στους White Walkers.

Αυτό είναι ένα είδος κυριολεκτικής διατύπωσης της διαδικασίας που περιγράφει ο Marx στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο: η αστική τάξη πνίγει κάθε αγιότητα, ξεγυμνώνει κάθε φωτοστέφανο και καταστρέφει κάθε μυστικιστική σχέση, μετατρέποντάς την σε μια ψυχρή, λογική και μονεταριστική εξίσωση. Θα πρέπει βέβαια να θυμόμαστε ότι ο Marx, αποδέχεται πλήρως αυτήν τη διαδικασία. Πιστεύοντας ότι το τέλος του καπιταλισμού κοντοζυγώνει, χρησιμοποιεί το Μανιφέστο για να την θάψει και την ίδια στιγμή να την εξυψώσει.

Μόνο που, στην αρχή του Μανιφέστου, ο κομμουνισμός παρουσιάζεται σαν “specter” («φάντασμα») [στο αρχικό κείμενο συναντάται ως “frightful hobgoblin” («ένα τρομακτικό τελώνιο)]. Ο Jacques Derrida, ευρέως αναγνωρίζει αυτό το specter ή το revenant, ως κάτι που επιστρέφει- είναι άραγε ο κομμουνισμός μια επιστροφή των μυστικιστικών δυνάμεων από τις αποτυχημένες μεσαιωνικές επαναστάσεις, που επιστρέφει για να σαρώσει την αναίμακτη λογική της αστικής τάξης; Αυτή η ιδέα περιπλέκεται ακόμα περισσότερο: ο Marx συγκρίνει τους καπιταλιστές με «τον μάγο που δεν μπορεί πλέον να ελέγξει τις δυνάμεις που απελευθέρωσε με τα ξόρκια του από τον κάτω κόσμο».

Ο καπιταλισμός είναι ένα τέρας πιο ανεξέλεγκτο από έναν οποιονδήποτε απλό δράκο και η διαδοχή της αστικής τάξης έχει προσπαθήσει και έχει αποτύχει στο να τον χαλιναγωγήσει. Στο Κεφάλαιο, ο Marx αφιερώνει λίγο χρόνο στη συζήτηση για τα κατάλληλα υπερφυσικά στοιχεία του καπιταλιστικού συστήματος: η ανταλλακτική αξία που είναι το σώμα φάντασμα, ο αναποδογυρισμένος εφιάλτης της αυτάρκειας.

Είναι μια διαδικασία που αντιβαίνει στην διαδικασία του “thinning” της φανταστικής λογοτεχνίας- αντί να ξεγυμνώνει την μαγεία και να μας εγκαταλείπει μέσα σε ένα βαρετό, μηχανιστικό σύμπαν, απλά διώχνει το πέπλο της λογικής στα πράγματα, για να μας δείξει ότι η μαγεία δεν έφυγε ποτέ στην πραγματικότητα. Το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: δεν μπορούμε ποτέ να συμπεράνουμε αν ο κόσμος μας είναι εντελώς αληθινός.

Όπως συμβαίνει στο Tlön του Jorge Luis Borges, η επίδραση της συμπύκνωσης στο Game of Thrones, ξεκινάει ήδη να γίνεται φανερή στον δικό μας κόσμο. Περισσότερα νεογέννητα κορίτσια ονομάζονται πλέον Khaleesi παρά Betsy, Imogen ή Nadine. Οι nerds που κάποτε θα συζήταγαν με τις ώρες σε γλώσσα Klingon, τώρα καταπιάνονται με τις ώρες με την εκμάθηση της γλώσσας Dothraki ή High Valyrian. Είναι σίγουρο πως η μέρα που θα αρχίσουν να εκκολάπτονται οι δικοί μας δράκοι, δεν αργεί.

Στο σημείο αυτό, ίσως μπορούμε να εξηγήσουμε γιατί οι άνθρωποι απολαμβάνουν ιστορίες που τοποθετούνται σε κάποια εκδοχή της φεουδαρχικής κοινωνίας. Ο Mason προσπαθεί να κάνει το ίδιο ακριβώς, το αποτέλεσμα όμως δεν είναι καθόλου πειστικό:

« [Η φεουδαρχία] διαμορφώνει το ιδανικό έδαφος για να δραματοποιηθούν οι κρυφές επιθυμίες των ανθρώπων που ζουν στον μοντέρνο καπιταλισμό.... Εγκλωβισμένοι σε ένα σύστημα που βασίζεται στον οικονομικό ορθολογισμό, όλοι θέλουμε την δύναμη να γίνουμε κάτι μεγαλύτερο από το όριο της πιστωτικής μας κάρτας ή της εργασιακής μας λειτουργίας.»

Έχουμε δανειστές, επιθυμούμε βασιλείς. Μόνο που το Game of Thrones, συστηματικά υπονομεύει αυτήν την ιδέα: οι βασιλείς δεν είναι μόνο κακοί και κουτοί, αλλά και αδύναμοι, προσπαθώντας να αντιμετωπίσουν άπληστους οικονομικούς συμβούλους και μακάβρια

τέρατα, χτυπώντας τα δυο τους άχρηστα χέρια. Είναι μια περίεργη παράκαμψη μέσα στη γλώσσα της επιθυμίας και της αδράνειας, ένα είδος Ζιζεκικής μανούβρας που μοιάζει να υποδεικνύει ένα επιχείρημα εντός του οποίου καταλήγει να αυτοπεριορίζεται.

Η κοινωνία της φεουδαρχίας δεν ήταν στην πραγματικότητα τόσο σπουδαία και ο καπιταλισμός δεν είναι στην πραγματικότητα τόσο λογικός. Η μεσαιωνική περίοδος, ωστόσο, ήταν η τελευταία περίοδος στην οποία όλα τα μυστικά πλάσματα που κρύβονταν στα πιο σκοτεινά μέρη, ήταν γνωστά, είχαν όνομα και ήταν αντιληπτά.

Τώρα, πέρα από το Μαρξισμό, όλα αυτά βρίσκονται ξανά κρυμμένα μέσα σε μια αδιαπέραστη θλίψη. Η εμπειρία του να διαβάζεις τις οικονομικές σελίδες μιας οποιασδήποτε εφημερίδας είναι πολύ πιο στενάχωρη από το να βυθίζεσαι στα απόκρυφα των αρχαίων κειμένων. Απολαμβάνουμε την μεσαιωνική φαντασία γιατί, με έναν τρόπο μας βοηθά να εξηγήσουμε τον δικό μας στοιχειωμένο κόσμο.

Επιπλέον, μπορούμε ακόμα να έχουμε ελπίδες για το μέλλον. Μια σωστή υλιστική ανάγνωση του *Game of Thrones*, δεν μπορεί παρά να συμπεράνει ότι, για λόγους ιστορικής αναγκαιότητας, στην πέμπτη σεζόν, οι *White Walkers* θα ξεπροβάλλουν μέσα από το Τείχος, οι δράκοι θα δραπετεύσουν από την οξύθυμη βασίλισσά τους- και από το σύμπλεγμα λευκού-σωτήρα που την διακατέχει-, περίεργα θαλάσσια τέρατα θα μετατρέψουν τους τραπεζικούς οίκους των κατοίκων του Braavos σε έναν σωρό από χαλάσματα με μια κίνηση των τεράστιων πλοκαμιών τους. Και όλα μαζί θα ενωθούν, μαζί με τους λίγους γηγενείς για να εκθρονίσουν όλους τους υποκριτές, να κάνουν Σιδηρούν Θρόνο ανταλλακτικά για τρακτέρ, χτίζοντας μια καινούρια και καλύτερη κοινωνία.

Και ίσως μια μέρα, στο όχι και τόσο μακρινό μέλλον, όταν η μαρξιστική θεωρία δεν θα μας χρειάζεται πια, οι άνθρωποι θα απολαμβάνουν να λένε φανταστικές ιστορίες μεταξύ τους, που θα εκτυλίσσονται στην πιο περίεργη και μυστηριακή εποχή από όλες, μια εποχή κακής, μαγικής και καταστροφικής φτώχειας- τις αρχές του 21ου αιώνα.

Πηγή: Jacobin

Το κείμενο του Paul Mason, στα ελληνικά από Το Περιοδικ